

K 513 / 1059
Levárs, aug 27. 1866.

Kedves, jó barátom!

Amin a hely megnevezésétől s a levél hiátusai-
ból láthatod: nem ottan, hanem a gömöri, kis
földöben kapsam hívesen látni, és zomori tar-
talmu sorsadat. Mit keresek én itt, a Schwan-
zenbergi hideg kúra után: alig tudnám megmon-
dani; gondolhatod: hogy nem egyből az orvos-
lásra, erre már nem is gondolok. Szegény felesé-
gem emlise néhány nappal ez előtt: hogy jönnek
Levársra; nem bánom felelekem minden gondolo-
zás nélkül s itt vagyok egyedül. Anyai ot- és
égyházi látás üljöttemben: hogy ez a vir a
köhögés ellen hat, a nemi monist; én pedig
külről is úgy vagyok, hogy más mosdás, öltöz-
ket és pedikúr, kereim s lábaim a legpisebb hol-
gálatra is: csak nagy tűnnel kezesek; 3 lepiro ve-
des tornacimondól az udvarra, ezen 3 lepiro is fel-
s le 2 káplánon segít. Két káplánon, mert ma-
gam teljesen alkalmatlanná lettem a holgálatra;
mikor azt mondom két káplán: ez azt is jelenti:
hogy csak fele jóvedelmem van meg; ez az állapot
is csak egy ideig tarthat, amint el kell helyem
s hivatalomra hagynom. Oh nagy keserves és keserű-
ség áll meg, ha ama gondolok: hogy meg egy dara-
big elni találok. Ez az állapot, s testi és er-
köli folytonos zavarodás nem az én természetem;
nem az én lennemek való. Min, menny, levedés

és a legsebezhetőbb bodas nélkül így legarólaiban,
előhalomá, nulla való: nekem elviselhetlen.

De irigységei ama: mién vagyos Levaizon; tehát a
közpénzes daganatok s gyengeség ellen gondolat-
jónak az én Zereses Zeresesélenem ara a vize;
pedig hái boldogság, nem közvény er, hanem
a főbajjal örvényező vendes tünény.

Árt nem is említem: hogy Schwarzenberg nem segített
semmi, épen semmi; elhanyagol, az haragom az
évi pály-erős 200 forintja: emmi az egész. Hossz
pedig az a pénz felvenni háár kölcsön is - így bánom,
igen vesztetem.

Aranyban elég roham emmi. Homoni dolog, hogy a mién
az aranyot képi, s. i. a di. szorotó is hasonlót a
miénhez. Azarán nem csuda: ha az emberben
megrendül a hiralom, a hit s legjött akaratnal se
képes nyomorúságában a providentia hegyes gond-
faisa ösméni. Teljesen felfogom Zeresesede-
ket s bánatosodas, s ilyen tudja, én nem tud-
nam: az a Zereses áru kérésén enyhíteni fogja
mindenka nehézségetek érvén, vagy fel-felújítja
sebeiket. Majd ha nő s anyja képmása lesz:
er bevenne vigasztalni s zomorisni fog erősen.
Bírom fájdalommal fogja az őt Zeresni.
Árt is igen iram, hogy fiasok nem késsin, am
nak elvezetéséből Zereses fájdalmas; ilyenek va-
gyunk! Nem ama gondokunk a mi megmarad, ha-
nem a mi övte elvezet. Mond meg nelem:
avok-e, áltaj-e az a nagy Zereses, mi némd,

- példánl' s'itkes, mintha, család' élésinben
egybeér? Mi megpróbáltam, de mennyivel
nyugodtabban hánál most meg, ha lennén nem
volna! Olvasom, írtam, hittem erelőre: hogy
boldog: hisz híven zsebe' karol' ápolnak a zse-
vedésben. Kinek zseme' a küse' s' zseve' zseve'
szegye' be. Er nem igaz; köze'ben' vígonyban
lehet; de nálam épen ellentézőleg van. Nem le-
het nagyobb gyötrelem, min' vehint, becsint, mi-
attunk zsevedni látni, hisz jobban zsevedik Pa-
ja' magunknál. Er gyilkot engem s'öl meg a
nyavalya mellei.

Eltér, ténem! már megint magamról kezdek,
pedig rólatos a tarsam. De csak-e, ha a zseve'
barátja, zseve' s' zsevedik, min' oly' zseve'
az átmenet, az öhvezet.

Hogy is előbb-utóbb lehőltől zsevedés: az. most
már előrem is valóban' s'öl hirtelen. Legenél
van. Le' dolgotos már on se leh, de jobb
min' besten, a zseve' zsevedésben. Ne félj, eltér
barátom! majd eljön az idő: hogy lefeshetünk
oda; hova- te is én y-ohajunk! En' igen, igen
megantam az élés!

A kedves komámhozynak azt írem az én állományom:
hogy bár önművel látja mindenkor zseve', de leg-
nagyobb zsevedésig se legyen magának a nem-i
zseve' min' ; hisz en' ösmert egyen' zsevedés, zseve'
látja s' ha job, önművelés zsevedésnek zsevedés!
Majd valamikor!

Wod: hogy az egész ország tudom úgy nem ér egy
pipa dohányja (s a Morvia leányának példája után).
Tudom, fájdalom igenis tudom, hogy nem ér! 10
napot volt keszvédi hajom, mikor orvosok fusonnan
vél; 16 hónapja, hogy élnek, gyilkolnak eredmény
nélkül. De halleluát hogy jöttam, s lárd a legmé-
lyebb nyomomak. s Zennedének is a humoris. A
minap hársnépem ijedve voham Zobámba, hol magá
nosan ültem, s hounan harsány karagás hangron
ki. En' karagom, s ők igen megijedtek. Erőd
ny-e miis? — Gegény megboldogult — de irányok
régü-barátunk Egri nyavalyájának oráposisai ol-
vasam az újságból. Komolyan mondom, hogy egy-
Zene, külvárosi lélekállapomba esem s görög karagás
jön rám. Oh erék az orvosok! En' elkezem: hogy az
ö Zsivány-nyelvök terminológiájában lehes érselem
ama bejédnek, de előrem ki eo-féle külvárosi, de ha
son irányú nyilatkozasok bírói saját bajairól, hozzájá-
rulván az írásol^{és} megvetés: előrem mondom, oly
bádat cifraszágnak, oly világbolondisó abszurditá-
nak, oly aránytalan kemencelenségnek tűnne fel: hogy
hangos karagásra fordítsam.

Septemberi ígéretem nem válsom, nem válsatom be;
az mind financialis, mind fizikai, mind morali orvól
lehesen. Hízen, tiédre lettem barátai Zennednek én lá-
ni! de én is nyí vartok a pesti útszal, miné is a ha-
lontaisával, amas emletem orvora hívül. Nem edes já-
nosom! mi nem fogjuk többé egyenlőre látni e lesse!
hanem félre az erőderjedéssel... A teljes el, találatok
Most pedig Wem vizátsalján beemeltok! Tehis
Zivániból életünk beemeltok! hív barátok

Tompac